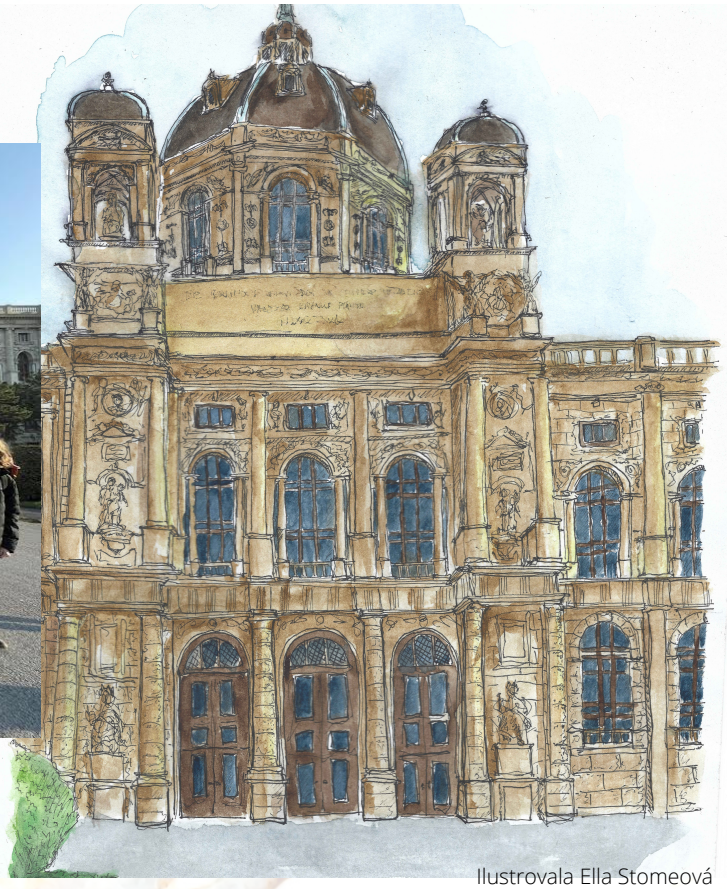
Revue d'Arcus

Ilustrovala Ella Stomeová

Na co se můžete v tomto vydání těšit

- Úspěch našich žáků Ondřeje Martínka a Adama Madmara na šachovém turnaji
- Ocenění našich žáků na recitační soutěži Pražské poetické setkání
- Zážitky s Arcusem - Návštěva Goethe-Institutu, Reportáž Adely Polomské z výletu do Vídně, Exkurze do Anežského kláštera, Filmová hudba aneb I výchovný koncert může být fajn
- Jakého strašidla jste se nejvíc báli, když jste byli malí? (anketa mezi učiteli)
- Agora - prostor pro zamyšlení nad současnými problémy
- Galerie Arcusu - výtvarné práce našich studentů (tentokrát kresby Filipa Procházky)

ÚSPĚCH NAŠICH ŽÁKŮ NA ŠACHOVÉM TURNAJI

Naši žáci Ondřej Martínek a Adam Madmar úspěšně reprezentovali naše gymnázium na šachovém turnaji Šachy open, Skončili druzí z 12 týmů a získali pohár a diplom. Dosáhli také na jednotlivá ocenění, protože Ondřej Martínek se umístil na 1. místě s plným počtem bodů a Adam Madmar byl sedmý.

Rozhovor s Ondřejem Martínkem o jeho vztahu k této královské hře

Kdy jsi začal hrát šachy?
Pravidla šachu jsem se naučil asi ve druhé třídě, následně jsem dva roky chodil jednou týdně na šachový kroužek a zúčastnil se pár turnajů. Hru jsem začal hrát nějak pořádně až mezi čtvrtou a pátou třídou, protože jsem to léto jel na šachový tábor, kde jsem zjistil, že bych se tomu mohl věnovat více než jednu hodinu týdně. Zeptal jsem se svého týmového vedoucího, jestli nezná nějaký dobrý klub, který by byl v blízkosti mého bydliště, a on mi poradil klub, do kterého chodím dodnes.

Bavily tě šachy hned, nebo jsi k tomu musel dojít?
Ve škole mě vždycky bavily věci, nad kterými jsem musel přemýšlet, tudíž šachy byly pro mě jak dělané. Tréninky a turnaje mě vždycky bavily, ale výsledky se začaly výrazněji dostavovat, až když jsem se začal šachu věnovat i během volného času.

Kam chodíš šachy hrát?
Hraju za TJ Kobylisy.

Jací jsou podle tebe šachisté jako lidé?
Řekl bych, že záleží na tom, jestli šachy hrají hlavně kvůli výsledkům nebo spíš pro zábavu. Ti, co hrají hlavně pro zábavu, bývají většinou fajn, ale ti, co se hře hodně věnují a hrají především pro výsledky, bývají často arogantní (ale taky ne vždy).

V čem je podle tebe nesmrtelnost této hry?
Nejspíš v její obtížnosti. I když vypadá jako docela jednoduchá desková hra, nikdy ji nikdo nebyl schopen vyřešit nebo hrát perfektně. Také bych řekl, že velkou roli hraje její dlouhá historie.

A co máš na šachu nejradši ty sám?
Nejradši mám diagramy neboli šachové úlohy, které se dají dopočítat do výhry.

Je něco, co tě může při hře naštvat?
Když prohraju nebo remizuju kvůli nějaké hloupé chybě, jako jsou třeba jednotahové ztráty figury nebo prosté zahrání tahů ve špatném pořadí, i když jsem to měl v hlavě spočítané do výhry.

S jakým nejlepším hráčem jsi kdy hrál?
Asi před dvěma lety jsem hrál bleskovou partii s nejlepším českým hráčem Davidem Navarou.

Která figurka je tvá nejoblíbenější a proč?
Nejspíš jezdec, protože jeho pohyb bývá především v časových tísních docela nepředvídatelný.

Kdybys mohl nějakou figurku přidat – co by dělala?
Nad tím jsem nikdy moc nepřemýšlel. Viděl jsem několik různých nových figur a variant šachu, ale žádná nikdy nepokořila originál, nejspíš proto, že šachy se vyvíjely po staletí a podle všeho došly ke své nejlepší verzi.

Chtěl by sis někdy zahrát tzv. kouzelnické šachy – tedy pokud znáš Harryho Pottera?
Byla by to zajímavá zkušenost, ale není to nic, po čem bych nějak prahnul.

Jaké další hry máš rád a proč?
Poslední dobou mě baví piškvorky díky jejich obtížnosti.

Děkuji Ti za odpovědi a přeji ještě hodně vítězství.

Recitační soutěž

Napsaly Emma Maršálková a Žofie Švejdová z kvarty A

Dne 8.3. se konala recitační soutěž v Galerii 14. Měli jsme své reprezentanty v obou dvou kategoriích vhodných pro G1. Přestože v mladší kategorii bylo zastoupení jen ženské, v starší bylo zastoupeno i mužské pohlaví. Mladší kategorie se zúčastnily **Elen Strculová, Ema Buryanová a Nina Schwarzová** s tím, že **čestný diplom dostala Elen Strculová**. Tato kategorie byla hojně zastoupena, některé tváře jsme viděli znovu. Oproti minulému roku letos byla laťka vysoce nastavena. Všechny tři dívky se této laťky držely, ačkoliv porota to viděla jinak. Spíše vybírala recitátory, kteří svou recitaci doplňovali velikými gesty a hrou. Letos se také uchytily delší texty vyjmuté z knih jako například Malý princ, Harry Potter atd. Ačkoliv výkon dívek byl úctyhodný, výhra byla nedosažitelná.
Ve starší kategorii reprezentovali naši školu **Ondřej Martínek, Žofie Švejdová a Emma Maršálková**. Všem našim účastníkům se recitace velice povedla. Skvělý byl letos i výběr textů, za který vděčíme paní profesorce Vaškové, která nám s přípravou velice aktivně pomáhala. Ačkoliv i ostatní soutěžící měli dobře připravené výstupy, výkony arcusáckých recitátorů překonaly všechna očekávání. Porotci měli ovšem jiný názor a **čestné uznání udělili** pouze **Emmě Maršálkové**. Tuhle křivdu ale ostatní účastníci vzali s klidem a těší se na příští příležitost, kdy budou moci zase recitovat.

Filmová hudba

SYMFONICKÝ ORCHESTR HL. M. PRAHY
PRAGUE SYMPHONY ORCHESTRA
fok

aneb / výchovný koncert může být fajn

Napsal Jakub Brázda z kvarty A

V pátek dne 17. 2. 2023 navštívily obě kvarty našeho gymnázia koncert s názvem Velikáni filmové hudby v Obecním domě v Praze, který hrál Český národní symfonický orchestr. Doprovázely nás naše milé paní profesorky Alena Matějovská a Erika Vašková.

Každá akce mimo běžnou výuku je vždy studenty vítána. V tomto případě byl hudební zážitek umocněn krásným prostředí Smetanovy síně v Obecním domě v Praze. Hned po vstupu jsme byli ohromeni secesní architekturou, velikostí sálu a především pohodlností sedaček. Pokud se říká, že šaty dělají člověka, pak jsem názoru, že i prostředí chování člověka ovlivní. Všichni studenti se proto chovali adekvátně prostředí, a byli tak vzorným publikem (jak jsou ostatně zvyklí ze školy).

Koncert sestával z výběru filmové hudby, některé skladby jsme z filmů znali, některé pro nás byly nové. Z těch známých mohu jmenovat například melodie z filmů Tenkrát na Západě, Indiana Jones či Star Wars. Nejednalo se tedy o koncert klasické vážné hudby, jak by se mohlo předpokládat v případě koncertu symfonického orchestru v jedné z nejznámějších pražských koncertních síní.

Zážitkem bylo též vidět velký symfonický orchestr v akci. Souhra tolika hudebníků a možnost muzikanty pozorovat při jejich práci zblízka byla fascinující. Vedle hudebního zážitku, tak byl tento koncert určitě i zážitkem vizuálním. V daném případě však hudba hrála prim a vizuální vjem byl místo filmu nahrazen pozorováním orchestru. Až na pár výjimek - například při ukázce znělky televizní stanice pro děti Déčko - jsme mohli samotnou televizní smyčku vidět s živou hudbou, a tak zavzpomínat na doby, kdy jsme tyto melodie denně slýchali.

Většina studenů krásný hudební zážitek zakončila rozchodem v centru města a obědem, kdy načerpanou „duševní potravu“ doplnila o velký burger v některém z oblíbených fast foodů. Koncert se všem moc líbil a byl výborným závěrem školního týdne. Paním profesorkám děkujeme a těšíme se na další, nejen hudební zážitky!

Návštěva Goethe-Institutu

Napsala Vendula Weichetová z tercie B

Dne 1. 2. jsme společně s třídou tercie A navštívili Goethe-Institut. Příjemná průvodkyně nás provedla prostory a seznámila s jeho historií.

Jako první nás zavedla na výstavu děl, jak už sám název budovy napovídá, Johanna Wolfganga von Goetha. Pokračovali jsme knihovnami, které byly určené jak pro studium, tak pro odpočinek. Byly zde k vidění rozmanité žánry knih, časopisy, slovníky, ale třeba i CD disky, které byly k přečtení či zhlédnutí v němčině i v češtině.

Po skončení prohlídky jsme hráli zábavnou hru, která vše shrnula a mnohé nás naučila. Následoval německý film Jak Hitler ukradl růžového králíčka, ve kterém jsme mohli slyšet formální a občas i hovorovou němčinu.

Nakonec jsme se uchýlili do dětského koutku, kde jsme si mohli vypůjčit knihy nebo třeba i německé hry.

Kdybych to měla shrnout: Výlet se všem líbil, byl velice zábavný i poučný a učili jsme se jinou formou než sezením v lavici a vyplňováním cvičení v učebnicích.

Anežský klášter

Napsal Michal Poslušný ze sekundy

V úterý 21. února navštívila naše třída sekunda v rámci výuky dějepisu Klášter svaté Anežky České, jednu z nejstarších gotických staveb Prahy. Nachází se v centru Prahy, v ulici Na Františku. Klášter nese jméno své zakladatelky, přemyslovské princezny sv. Anežky České, která byla 12. listopadu 1989 svatořečena. Anežka Přemyslovna žila asi v letech 1211 – 1282, založila zdejší klášter klarisek za podpory královské rodiny počátkem třicátých let 13. století, krátce poté do něj vstoupila a stála v jeho čele.

Klášter byl také budován jako rodové pohřebiště Přemyslovců. Stal se místem královské korunovace i královských pohřbů, také sv. Anežka Česká je zde pohřbena.

V sedmdesátých letech 20. století byl prohlášen národní kulturní památkou a prošel velkou rekonstrukcí. V budově je několik prohlídkových okruhů, jsou zde umístěny sbírky obrazů, soch a dalších uměleckých děl, které vznikly za více než tři staletí. Ke klášteru patří také dvě zahrady.

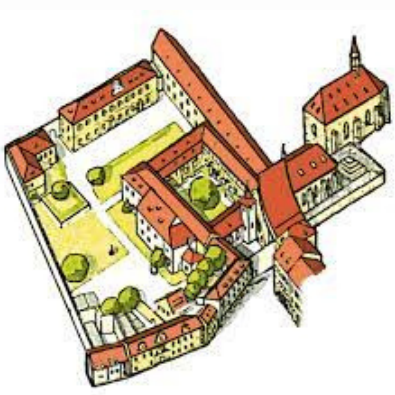
Naše třída navštívila **výstavu Středověké umění v Čechách a střední Evropa 1200 – 1550**. Expozice zahrnuje mistrovské malby a sochy z období vlády Lucemburků, krále Jana, císaře Karla IV. a dále díla z období opětovného rozmachu českých zemí v době vlády Vladislava a Ludvíka Jagellonského.

K vidění byla např. tato díla: Zbraslavská madona – obraz madony určený pro cisterciácký klášter na Zbraslavi založený Václavem II., kde byla pohřbena matka Karla IV., Eliška Přemyslovna. Zajímavostí je použitá modř na madoně plášti.

Svatý Matouš od Mistra Theodorika, který pochází z kaple sv. Kříže na Karlštejně. Mistr Theodorik byl dvorním malířem Karla IV.

Všechny obrazy byly malovány temperami na dřevo potažené plátnem a byly určeny především do oltářů kostelů a kaplí. Je na nich vyobrazena náboženská tematika, např. Panna Marie, ukřižování Krista, Nejsvětější Trojice, svatí nebo patroni českých zemí.

Obrazy mají výrazné barvy a od paní průvodkyně jsme se dozvěděli, že modrou barvu tvoří polodrahokam lapis lazuli (lazurit). Součástí prohlídky byly i různé herní aktivity, které nám jednotlivá díla přiblížily.

Výlet do Vídně

Žáci kvart společně s paní profesorkou Alenou Matějovskou a panem profesorem Vojtěchem Zívrem naplánovali a následně i uskutečnili čtyřdenní výlet do Vídně. Zažili mnohá dobrodružství a výlet si dle svých slov maximálně užili.

Podrobnou reportáž z tohoto zájezdu napsala žákyně kvarty B **Adela Polomská**

Nyní je to přesně půl roku od toho, co jsme v letošním školním roce dostali možnost zúčastnit se zájezdu do Paříže. Pro náš ročník to byl první zájezd tohoto typu do zahraničí a obohatil nás o spoustu zážitků. Od září uběhl nějaký čas a v zimě se teď aktuálně řešil lyžařský kurz. Bohužel na rozdíl od minulého roku jsme letos byly jakožto kvarty v nevýhodě, protože nebyl dostatek místa pro všechny a z obou kvart se vylosovalo dohromady 10 lidí. Zbytek z nás se musel smířit s tím, že letos se na nás nedostane a s další školní akcí můžeme počítat až v červnu. Kvarta A se však nechtěla jen tak vzdát a chtěla uspořádat zájezd pro větší část třídy, která nemůže na lyžařský kurz. **Tak vznikl nápad na zájezd do Vídně.**

Po dohodě se rozhodlo, že žáci obou kvart budou mít možnost se přihlásit a vedení se chopila samotná třídní paní profesorka kvarty A Alena Matějovská. Moc jsme si přáli, aby nám tento zájezd vyšel, a tak se i velká část žáků hned vrhla do náročného hledání ubytování a plánování programu, což rozhodně není jednoduchá záležitost, když máte k dispozici 4 dny v takovém rozmanitém městě a chcete vidět, co vše vám může nabídnout. **Je velmi působivé, že ačkoli zájezd nebyl plánovaný přes jakoukoli cestovní kancelář, nýbrž žáky a paní profesorkou, vše zařídili úžasně.**

Jako dopravní prostředek jsme využili vlak, což je pro vzdálenost z Prahy do Vídně, která činí 330 km naprosto ideální.

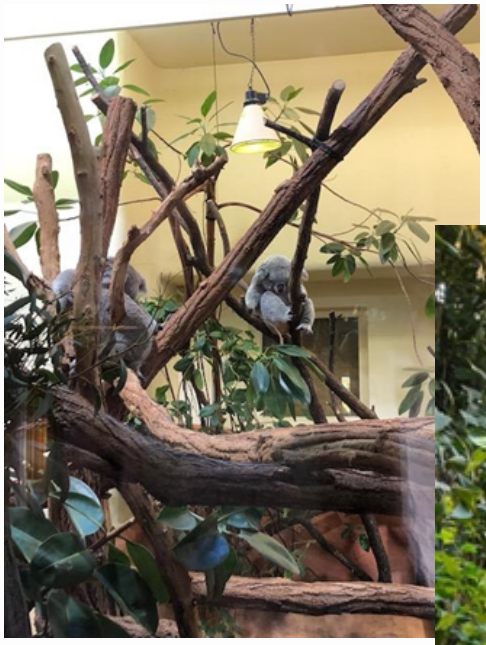
Ráno 3. 3. jsme se všichni sešli na hlavním nádraží a bez problémů jsme se zavazadly všichni nastoupili do vlaku. Jeli jsme velmi pohodlným vlakem RegioJet směrem přes Moravu a po 4 hodinách bez zpoždění jsme vystoupili na stanici Hauptbanhof. Velmi výhodná pro nás po celou dobu zájezdu byla vzdálenost hotelu od nádraží, která byla opravdu do 5 minut pěšky a teď už každý z nás zná asi cestu nazpaměť a trefil by i bez mapy. Nechali jsme si na hotelu kufry a mohli jsme vyrazit na první zastávku, kterou byla velká **tržnice Nachtsmarkt**. Najdete zde spoustu stánků a obchodů s všemožným sortimentem i venkovním posezením. Přesto ale nevnímáte množství lidí, které se tam soustřeďuje, protože opravdu pokrývá velkou část náměstí, a tudíž velký počet lidí se rozprostře. Poté jsme se vydali na procházku směrem do centra. Udělali jsme zastávku na **náměstí Marie Terezie**, které je obklopeno nádhernými budovami, jako třeba **muzeum historie umění a Přírodovědecké muzeum**. Na náměstí rovněž stojí významný památník panovnice. Dále jsme si zvenku prohlédli budovu rakouského parlamentu, od kterého je krásný výhled, nám navíc zrovna začalo zapadat slunce. Stojí zde také socha bohyně Athény. Viděli jsme velkolepou **Vídeňskou radnici**, před kterou se momentálně udržuje rozsáhlá ledová plocha, kam si lidé mohou přijít zabruslit. Následující budovu jsme si prohlédli dokonce i zevnitř, byla jí **Vídeňská univerzita** s krásným interiérem, nahlédli jsme i do velké knihovny, kde se musí dodržovat úplný klid, protože slouží studentům jako učební místnost. Už se nám setmělo a měli jsme namířeno do **Albertiny** – galerie, o které se nám předem zmínil i pan profesor Belák v rámci výtvarné výchovy. Galerie má jednu z největších světových sbírek a mohli jsme si prohlédnout mnoho děl z různých období a uměleckých slohů. Po skončení prohlídky jsme procházeli ulicemi a viděli další známé památky, např. **Sisi Museum** a další náměstí a stavby v okolí **Hofburgu**.

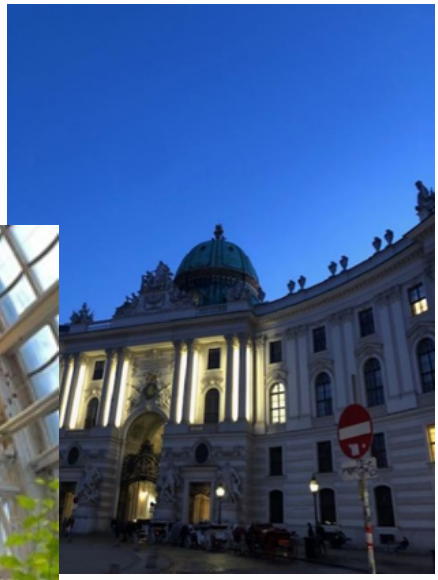

2. den jsme ráno měli naplánovanou prohlídku **zámku Schönbrunn**, kam jsme se přiblížili červenou a zelenou linkou metra. Dostali jsme každý i audioprůvodce, z jehož vyprávění jsme se mohli dozvědět mimo jiné i informace o životě Marie Terezie, Františka Josefa I., císařovny Alžběty a dalších, kteří významně ovlivnili vládu v rakousko-uherské monarchii. Ne všechno však pro nás bylo úplně cizí, mnoha událostmi (např. bitvami, korunovacemi, podepsáními listin) jsme se zabývali v dějepise, jelikož naši zemi bezpochyby ovlivňuje a její historie je pro nás důležitá. Velkolepý zámek má z druhé strany zahradu, kde brzy rozkvetou barevné květiny, které jsme my ještě bohužel v takovém hojném množství v březnu pozorovat nemohli, ale i tak byla zahrada krásná. Následuje pak **Schlosspark Schönbrunn**, který je mírně do kopce a na jeho vrcholu stojí **pevnost Gloriette**. Vyšlapat si tento kopeček se nám ale rozhodně vyplatilo, protože jsme měli pěkný výhled nejen na zámek. Další velmi příjemnou aktivitou byla **návštěva zoo**, která se nachází hned vedle parku. Nabízí možnost vidět mnoho druhů zvířat, od nejmenší hmyz přes koaly, tučňáky, lachtany, pandy, orangutany a medúzy až po slony, hrochy a žirafy. Chovají opravdu krásná zvířata, na která jsme se moc těšili, mnoho z nás snad i nejvíce z celého zájezdu. Mohli jsme si tam užít dokonce 4 hodiny a v sobotu bylo navíc dobré počasí, svítilo nám slunce, takže pro pobyt venku ideální podmínky. Po návratu ze zoo se každý mohl rozhodnout podle toho, jak ho po celém dni bolely nohy a jak se cítil unavený, jestli preferoval zůstat na pokoji nebo jít ven, takže někteří z nás si zašli na večeři ven a někdo zůstal odpočívat na hotelu. Všichni jsme ocenili velmi přátelský a benevolentní přístup profesorů, kteří se nás ptali, dávali nám prostor a snažili se nám vyhovět, jak jen nejvíce mohli.

Ani **3. den nebyl o nic méně nabitý**. Ráno jsme poměrně brzy vyrazili do již zmiňovaného **Sisi Musea**, které se skládá z několika částí – nejdříve jsme šli na **Silberkammer**, kde byly drahocenné sbírky královského nádobí vyráběné z mědi, porcelánu, zlata i stříbra, které mělo velký význam u královského dvora. Dále jsme se mohli dozvědět o dalších stránkách života císařovny a i o problémech, s nimiž se po čas svého života potýkala. Mohli jsme zde vidět i mnoho apartmánů v minulosti obývaných právě panovníky, dále samozřejmě spoustu dalších obrazů, včetně portrétů a i repliky tehdejšího oblečení. Opět jsme měli k dispozici audioprůvodce, kterého muzeum vydává v několika jazycích, mezi které patří i čeština, což pro nás také bylo velmi příjemné. Co se týče jazyka, byla samozřejmě Vídeň dobrou možností nejen pro němčináře posunout se v komunikaci – pobyt v jiné zemi je pro jazykové dovednosti klíčový, což není tajemstvím. Po prohlídce muzea jsme měli rozchod na náměstí **Michaelerplatz**. V okolí se nachází centrální čtvrť **Hofburg a ulice Graben**, plná obchodů s luxusní módou, nedaleko je i židovská čtvrť. Po srazu opět na náměstí jsme se přesunuli přes **Burggarten**, kde jsme se zastavili u **sochy W. A. Mozarta**, který je pro město rovněž ikonický, ke **Schmetterlinghausu neboli Motýlímu domu**. Toto byla také velmi žádaná destinace a to naprosto oprávněně. Ve skleníku jsme si mohli zblízka prohlédnout různé druhy motýlů, které běžně nevidíme, protože u nás nežijí. Mimo motýly je tam i nádherně upravený interiér s tropickými rostlinami, nechyběl ani vodopád. Zároveň jsme se mohli dozvědět zajímavosti o životě motýlů. Poté jsme se přesunuli k neobyčejné stavbě **Hundertwasserhaus**, což je opět velmi jedinečná a nezaměnitelná stavba, uvnitř které je **tzv. Village**, kde můžete najít např. obchody se suvenýry pro turisty, kavárnu, ale i volně přístupnou galerii. Celé místo působí přátelsky a hravě, je pěkně upravené a dole se nachází menší vodopád, také stěny obkládané kachličkami. Úplný protiklad velkoplepých barokních zámků, které jsme doposud navštívili. Nezapomenutelné večerní zábavy se bezpochyby nemohla dočkat spousta z nás, jelikož přes velkou zelenou plochu **Stadtpark** jsme měli namířeno do **Prateru**, kde jsme od profesorů dostali mnoho času a užili jsme si atrakce, které zábavní park nabízí. Podotkla bych však, že neděle už byla znatelně chladnější, a tak už ne pro každého bylo jednoduché být ještě venku. Profesoři však opět vše zařídili perfektně, a tak jsme měli možnost strávit večer tak, jak jsme si jen přáli.

No a už se dostáváme k závěrečnému dni! Ten jsme krásně započali oslavou dvou spolužaček – **Sofi Skočilasové a Káji Laštovkové**, které oslavovaly právě 6. 3. **své patnácté narozeniny**. Tímto ještě jednou vše nejlepší! Naše poslední zakoupené vstupenky byly do interaktivního muzea, které nese název **Haus der Musik**. Od spolužáků na toto muzeum jsou všude kolem úžasné ohlasy, takže opravdu se vyplatilo. Obsahovalo mnoho informací o vídeňském filharmonickém orchestru, ale to zdaleka není vše! Celé jedno patro se věnovalo principu, jak vnímáme zvuk a jak se tvoří a přenáší, takže jsme se dovzdělali i v oblasti fyziky, a to velmi zajímavou a hravou formou. Dále jsme se mohli dozvědět zajímavosti o hudebních skladatelích, takže muzeum je i velmi edukativní, co se týče dějepisu a samozřejmě hudební výchovy. Nabízí perfektně graficky a technicky propracovanou virtuální realitu, takže si můžete na chvíli zahrát na skladatele, poslechnout si, jak by znělo vaše jméno, kdyby ho hudebně ztvárnil Mozart, a dokonce i dirigovat virtuální orchestr! Po této velmi úspěšné návštěvě jsme opět pokračovali v procházce, a to na poslední zastávku, kterou byl zámek **Belvedere**, který jsme si prohlédli zvenku a prošli zámeckou zahradou. I přesto, že nás už tlačil čas kvůli odjezdu vlaku, jsme toho opravdu stihli až až, za což opět vděčíme paní profesorce a její skvělé organizaci. Na hotelu jsme už ubytování odevzdali, takže jsme jen popadli své kufry a tašky a mohli jsme jít na nádraží, kde jsme dostali poslední rozchod. No a v půl třetí už nám nezbývalo nic jiného, než zamávat Vídni a usadit se ve vlaku, který nás bezpečně dovezl domů.

Obě kvarty jsou vedení moc vděčné, že nám poskytlo tento mimořádný zájezd. Obohatil nás v mnoha směrech a získané vědomosti ať už z biologie, dějepisu, fyziky nebo umění užijeme ve škole, ale i v pozdějším životě. Ještě jednou patří velký dík panu profesoru Zívrovi a paní profesorce Matějovské, kteří se o nás jako o partičku přes 30 dětí postarali úžasně, a i krizové situace jsme dohromady zvládli. Děkujeme za úžasný zájezd a těšíme se na další!

Agora

Prostor pro vaše názory a úvahy

Sen o nesmrtelnosti

Napsal Sebastian Mach

Řekl bych, že téměř každého někdy napadlo, co kdyby byl nesmrtelný. Někteří možná touží po věčném životě, protože se bojí smrti. Ale proč? Nikdo z nás neví, co po smrti přichází. Budeme cítit bolest, co se stane s naší duší, je něco po smrti? Myslím, že je to prostě strach z něčeho, co neznáme.

Když si představím, že bych byl nesmrtelný, co by to vlastně znamenalo? Zůstal bych stále mladý a zdravý, nebo bych i tak stárnul? Ze začátku by to bylo určitě skvělé. Měl bych k dispozici neomezené množství času. Mohl bych vyzkoušet spoustu činností, navštívit spoustu různých míst a zároveň poznat mnoho lidí. Nemusel bych se bát, že v životě něco nestihnu, čas by nebyl můj nepřítel. Člověk často musí vybírat, čemu se bude věnovat, protože je limitován časem. V případě nesmrtelnosti bych tento problém nemusel řešit. Bylo by super zažít různá období, staletí.

Dle mého názoru nesmrtelnost má také spoustu nevýhod. Co myslíte? Poznal bych spousty lidí, ale oni by stárli a umírali. Bylo by velice těžké se zamilovat, založit rodinu a přitom se dívat, jak moji milovaní odcházejí. Bude se schopna moje rodina a mí přátelé dívat na mou tvář, která nestárne? Co mé děti, přijmou mě jako tátu, když budu od určitého věku mladší než oni? Jistě po jejich odchodu si mohu najít novou rodinu, ale bude mě to bavit stále dokola?

Neumím si představit být na světě navždy. Nechtěl bych vidět, jak kolem mě všichni odcházejí, jak se vše mění, a hlavně každý pocit zažívat stále a stále dokola. Myslím, že bych takto žít nevydržel. A co když smrt opravdu neznamená konec, třeba je to nový začátek.

Je pro zvířata dobrá zoologická zahrada?

Napsal Erik Severa

Je pro zvířata dobrá zoologická zahrada? Když jsem v ZOO, tak se nad touto otázkou vždy zamyslím. Na první dojem působí skvěle, že můžeme vidět spousty ohrožených druhů na jednom místě, ale po dlouhém prohlížení bychom chtěli vidět také jejich přirozená prostředí.
Je narození v zajetí dobré pro jejich genetiku? Myslím si, že mladší generace zvířat, například slonů, je oslabena z důvodu nedostatku nebezpečí. Kdysi se každý jedinec musel umět bránit přirozeným predátorům nebo si také získávat imunitu vůči nemocem a chorobám. Dnes ve sterilních prostředích tuto povinnost nemají, tudíž při menší vlně jakékoliv nemoci jim hrozí větší nebezpečí. Na druhou stranu se jim dostává neobyčejné pomoci s problémy nebo jim zoologické zahrady poskytují dostatek potravy a zábavy.
Mám zoologické zahrady moc rád a rád také vidím, jak se zvířata s lidskou pomocí dostávají zpět do svého původního prostředí.

Proč si psát deník?

Napsala Žofie Švejdová

Toto téma jsem si vybrala, protože mnoho lidí si myslí, že psaní deníku člověku nic nedá, ale opak je pravdou.
Díky zapisování si menších střípků ze života se nám může zlepšit slovní zásoba, cit k vnímání textu i chuť ke čtení. Deník také funguje jako "přenosník minulosti". Každá osoba, která si deník píše, si vytváří vlastní svět, ve kterém nejsou žádné chyby, nedokonalosti a navíc je tento svět naplněn hlavně štěstím a radostí, kterých v lidském životě není nikdy dost.
Jak už jsem dříve zmínila, deník je "přenosník minulosti". Ačkoliv si lidé říkají, že si vše hezké zapamatují, není tomu většinou tak. Je pravda, že člověk si zapamatuje různé důležité momenty - jako například první polibek, zasnoubení, první zápas atd., ale ostatní okamžiky člověk vytěsní ze života úplně. A proto je dobré psát si deník. Když si ho čtete po pár měsících nebo letech, vzpomenete si na nejrůznější skvělé zážitky, ale díky deníku možná i zjistíte, jak se změnilo vaše kritické myšlení a vaše osobnost.
Hodně lidem nevyhovuje psát si deník na papír, a proto si mohou vytvořit alternativy. Díky telefonům člověk může zaznamenávat emoce a zážitky mnoha způsoby - nejčastější je dnes focení, nahrávání videí nebo zvuků (diktafon). Na rozdíl od deníku si tyto věci můžete přeposílat mezi známými a ke všemu je jednoduché si tuto alternativu sbalit na cesty, protože kdo v dnešní době zapomene telefon, když cestuje?
Doufám, že jsem případně změnila váš názor na psaní deníku. Já si myslím, že je to velmi důležité v určité fázi života. Ačkoliv pokud bych si měla vybrat, pro mě je příjemnější vést si deník elektronicky.

Strašidlo

Jakého strašidla jste se jako malí nejvíce báli?

Vojtěch Zívr:
Já jsem se asi nebál ani tak žádného strašidla, jako spíš osamocení v temnotě, že nebudu mít nikoho a zůstanu sám v hlubinách tmy.

Michal Řeřicha:
Asi jsem se žádného strašidla nebál, ale z čeho jsem měl opravdu strach, byli mimozemšťané. Viděl jsem o nich nějaký film, když jsem byl ještě malý, a pak jsem se bál.

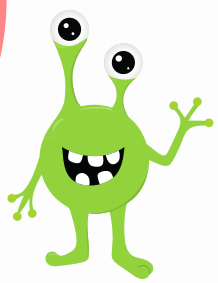
Martina Vomastková:
Hmm, já se nebála žádného konkrétního strašidla, spíš jsem se bála tmy, jelikož tam jsou vlastně všechna strašidla.

Jitka Kopecká:
Měla jsem strach z myší a květinového strašidla. Vůbec jsem si nechtěla zatahovat závěsy, protože jsem měla na parapetě velké květiny, a když se zatáhlo a byla tma, tak to vypadalo hrozně strašidelně a já se pak celou noc bála a nemohla jsem spát.

Erika Vašková:
Jako malá jsem se bála strašidla jménem Zlý pán. Vymysleli mi ho rodiče. Byl to malý shrbený pán v černém, který chodil po sídlišti s pytlem a sbíral děti, které z pytle vykukovaly. Rodiče mi dokonce vyrobili z moduritu postavičku Zlého pána.

Patrik Šimr:
Já jsem se hrozně bál vodníka.
Můj bratr mi totiž ukázal Kytici, když jsem byl ještě moc malý.
Pak jsem kvůli tomu skoro nemohl spát.

Maroš Belák:
No, já jsem se asi taky bál čertů. Nebo také strašidla pod postelí.
Bál jsem se vylézat z postele, aby mě strašidlo nestáhlo za sebou pod postel.

Alena Matějovská:
Já jsem se neuvěřitelně bála čertů.
Mám na čerty narozeniny a vždy mě odnesli v pytli a já se pak ještě dlouhou dobu bála.

Lucie Dacys:
Když jsem byla malá, hrozně jsem se bála jezinek. Měla jsem strach z toho, jak vydloubávaly oči.

Alexandra Ďurianová:
V dětství jsem se bála ježibaby, jelikož jsem jednou měla sen, že je ježibaba neviditelná a škrábe mě nehty po zádech.

Gabriela Holubcová:
Jako malá jsem se asi žádného strašidla nebála nebo už si to nepamatuji, ale vím, že jsem se hrozně bála pavouků.
Nejvíc těch velkých, vůbec si na to ani nechci vzpomínat.

Galerie

V jednom z minulých čísel našeho časopisu jste se mohli seznámit s tvorbou našeho talentovaného spolužáka Filipa Procházky z kvarty A. Zde si můžete prohlédnout jeho nejnovější díla.
Filipe, je to krása, děkujeme!

